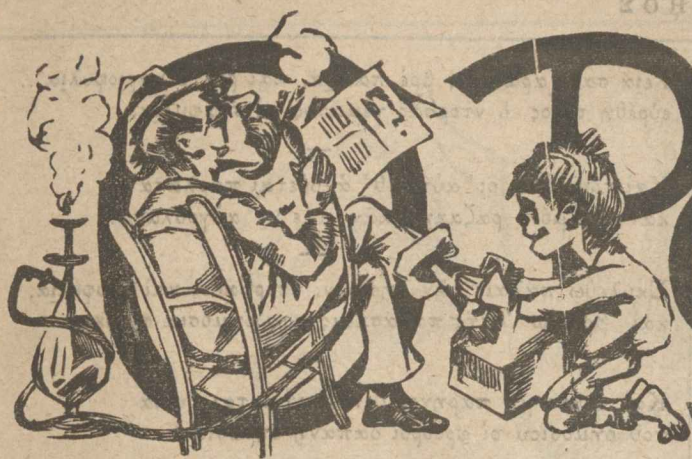

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἑνεννῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι, καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δέκα φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἑνὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ καὶ δέκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
ληστεῖται, φόνος, κι' ὀργὴ Κυρίου.

Τετρακόσα ἑβδομηῖντα λογαριάζομε κι' ὀκτώ,
νέου τρομεροῦ ληστάρχου βλέπω φάντασμα φρικτό.

Δίσιχα μερικὰ σχεδὸν δημοτικὰ.

Χαρὰ σ' ἐκεῖνον τὸν Ρωμῆό, ποῦ σ' ὅλα μούντζαις δίνει
καὶ Παππακυριτσόπουλος ἓνα φεγγάρι γίνη.

Χαρὰ σ' ἐκεῖνους τοὺς ληστὰς, ποῦ ὅτ' αὖ βουνὰ θεριεύουν
καὶ τοὺς ληστὰς τῶν πόλεων ἀλύπητα ληστεύουν.

Χαρὰ σ' ἐκεῖνους τῶν βουνῶν τοὺς κλεφτοβασιληγάδες,
ποῦ τοὺς σκηπτούχους Βασιλεῖς νομίζουν γιὰ Τσολιάδες.

Χαρὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ληστὴ κι' ἐκεῖνον τὸν φονιᾶ,
ποῦ γράφει ὅτ' οὐ τσαρούχι του τοὺς νόμους τοῦ ντουιᾶ.

Ὅτ' ἐνδοξὸ τοῦ θάνατο παππάδες δὲν τὸν ψέλνουν
κι' οἱ Σύλλογοι τῶν πόλεων στεφάνια δὲν τοῦ στέλνουν.

Μηδὲ σκορποῦν ὅτ' οὐ τάφο τοῦ ρητορικῆς λουλούδια,
μόνο καμπόσοι ραψῶδοι τοῦ βγάζουνε τραγούδια.

Φυλλάδες γράφονται γι' αὐτὸν κι' ἀθάνατα βιβλία
κι' ὡς νέα Φροβελιανὴ περνοῦν διδασκαλία.

Κι' ὅλ' οἱ Ρωμηοὶ παρακαλοῦν ὅτ' αὖ τόσα των σεκλέτια
νὰ φέξη τύχη καὶ γι' αὐτοὺς κι' ἀθανασία τέτοια.

Ἐμεῖς κι' ἂν τρώμε τὸν συρμὸ μὲ τὴν σκαστὴ κουτάλα
μὰ δὲν ξεχάνομε ποτὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλαι.

Κι' ἂν μὲ μετὰξι σκεπασθοῦν τὰ πόκρυφά μας μέλη
μὰ πάντα βράζει μέσα μας ἡ ράτσα τοῦ Νταβέλη.

Κι' ἂν κάθε ντιστεγκὲ Ρωμηὸς μὲ τῆς κολόνιας τριβεται
ἡ ψεῖρα τῆς λιχρόκαππας μὲς ὅτ' οὐ χωρίστρα κρύβεται.

Καὶ μὲ τὸ φέσι ρεμπελιὸ καὶ μὲ τὴ φουστανέλα,
μὰ πρὶ μέγαλο ρεμπελιὸ μὲ τὰ ἱψηλὰ καπέλα.

Πάντα τὸ φέσι τοῦ ληστοῦ μὲς ὅτ' οὐ ἀνεμοδοῦρα
θὰ ἔβρῃ καὶ μιὰ συντρόφισσα ἡ ψηλοκαπελαδοῦρα.

Εὐλογημέν' ἡ λεβεντιά τοῦ τὴν ἐπιτηρύζουν...
πάντα θὰ ἔβρῃ καὶ ὁδὸ τρανὴ νὰ τὴν ὑποστηρίξουν.

'Ανακριταί κι' Εισαγγελεῖς ἀλάργ' ἀπὸ τὴν Γκούρα
γιατί φερμαίνει ὁ Τσουλῆς καὶ θὰ τὰ 'βρῆτε σκούρα.

Κι' ἂν γιὰ καθῆκον λαχταρᾷ ἡ καφερὴ ψυχὴ σας
χωρὶς συντρόφους κι' ἄρματα νὰ 'βγῆτε μοναχοὶ σας.

Συλλογισθῆτε τοῦ Τσουλῆ πρὶν γίνετε ταμποῦρι
τοὺς τρεῖς τοὺς χωροφύλακας, ποὺ τῶκοψαν κουμποῦρι.

'Στοὺς σκοτωμένους δικαστὰς ἀμέσως καὶ προθύμως
δὴδὲ δρόμους ἀφιέρωσε ὁ τῆς Λαμίας δήμος.

'Ο σὶρ Τρικούπης 'κούνησε γιὰ τοῦτο τὸ κεφάλι
κι' εἶπε πῶς γίνεται πολλὴ τῶν δρόμων μας σπατάλη.

«Κι' ἂν μὲς 'στοὺς δρόμους 'ρίξαμε παραδες καὶ Ταμεῖα
τουλάχιστον 'στοὺς δρόμους μας ἄς γίν' οἰκονομία.

»'Αν εἰς τὴν μνήμην καθενὸς κι' αὐτοὺς ἀφιερῶσωμεν
δὲν θὰ μᾶς μείνουν πέντε κἄν γιὰ νὰ τὰ κακαρώσωμεν.

»Πολὺ ματαία φαίνεται δὴδὲ δρόμων ἡ δαπάνη,
ἕνας μονάχα καὶ μικρὸς νομίζω πῶς τοὺς φθάνει.

»Ναὶ μὲν τοὺς πρέπουνε καὶ δὴδὲ καὶ τρεῖς μεγάλοι δρόμοι,
ἀλλ' ὅμως ὁ συμβιβασμὸς δὲν 'τέλειωσε ἀκόμη.

»Κι' ἂν δὴδὲ μεγάλους δώσετε πρὸς τοὺς ὡς βραβεῖα
γιὰ τὸν Μπουφίδη καὶ γιὰ 'μὲ δὲν μένει μιὰ Γκράν Βία».

Αὐτὰ τοὺς εἶπεν ὁ Σωτὴρ εὐλήπτως καὶ συντόμως
κι' ἕνας μονάχα γιὰ τοὺς δὴδὲ ἀφιερῶθη δρόμος.

Πῶ ! πῶς ! μεγάλο σούσουρο γιὰ τοῦ ληστοῦ τὸν σάκκο
καὶ λὲν καμπόσοι μυστικὰ πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο.

Ψάξιμο κι' ἀνακάτωμα καὶ γίλια δὴδὲ τρεχάματα
γιὰ νᾶβρουν τοῦτο τὸ σακκὶ μὲ τοῦ ληστοῦ τὰ γράμματα.

Καμπόσοι λὲν πῶς ὁ ληστὴς δὲν ἔσπερνε σακκὶ
καὶ κάμποσοι πῶς ἔσπερνε καὶ τῶδαν 'στὸ Μπεκῆ.

Κι' ἂν εἶχε σάκκο, λὲν πολλοὶ δεινοὶ συζητηταί,
εἰς τοῦτον ὅμως γράμματα δὲν θᾶκρυβε ποτέ.

Κι' ἂν εἶχε σάκκο, ἀπαντοῦν καμπόσοι γνωστικοί,
γράμματα μόνον θᾶκρυβε ὁ λησταρχὸς ἐκεῖ.

Κι' ὁ Φαουλῆς ἐφώνησε, «Πατρίς, τὴν τσάπα δρᾶξε
καὶ σάκκον μαῦρον φόρεσε καὶ γιὰ τὸν σάκκο ψάξε».

'Ισως καὶ νὰ τὸν ἔκρυψε μετὰ παλμῶν καρδίας
κι' εἰς μέλλουσιν ἀνασκαφὴν τὸν 'βρῆ ὁ Καθβαδίας.

Γελάσας χαρὰ σας, βρὲ παιδιά, καὶ ρίχτε καρποφύλια...
εὐρέθη τέλος ὁ ντορβάς γεμάτος μὲ σταφύλια.

Καὶ τώρα νέα δι' αὐτὸν θ' ἀκούεται παρλάτα
κἄν εἶχε μόνον ραζακιά, κἄν εἶχε κι' αὐγουλάτα.

Σκυλεύω πάλαις τῶν ληστῶν, ντορβάδες καὶ τουφέκια,
καὶ 'βρίσκω 'στῆς παλάσκαις των δημόσια φυσέκια.

Καὶ τοῦτο μὲ παρηγορεῖ πῶς γίνονται θυσία
τοῦ δημοσίου οἱ φρουροὶ δαπάνη δημοσίᾳ.

Τρέχα, νεότης, 'στὸ βουνὸ τὰ χρέη νὰ γλυτώσης
τώρα ποῦ κι' οἱ ραφτάδες σου σοὺ κόβουν τὰς πιστώσεις.

'Εκόπη πιὰ τὸ βερεσέ, δὲν εἶναι χωρατὰ...
κόφτε τὸν 'Αἰδονόπουλο καὶ τὸν Χαλκωματὰ.

Σακάκια μὴ μᾶς βλέπετε, Ζακέδες, πανταλόνια,
ποῦ βερεσέ κορδόνεσθε 'σὲ βερεσέ σαλόνια.

Νεότης, ποῦ τὴν μόδα σου ἐδῶ κι' ἐκεῖ χρωστᾷ,
ἡμέρα νύκτα διαβάζε τοῦ Σχίλλερ τοὺς ληστὰς.

Τὸν Μούαρ τὸν ἀρχιληστὴ ὀργήγορα μιμήσου
καὶ τοῦ λοιποῦ συνείθισε 'στὴ γύμνια τὸ κορμὶ σου.

Μὲ μιὰ λιαρόκαππα καθεὶς τὴν γύμνια του ἄς κρύψῃ
πρὶν καὶ τῆς κάππας ἐξαφνὰ ἡ πίστωσις νὰ λείψῃ.

Κι' ὁ Φαουλῆς ὁλόγυμνος νᾶλθῃ μαζί σου φλέγεται
καὶ λησταρχὸς σου νὰ γενῇ καὶ Φατσουλῆς νὰ λέγεται.

Καὶ μέσα κι' ἔξω, λεβεντιά, πολὺν θὰ κάμῃ κρότον
μιὰ συμμορία διαλεκτὴ λογίων ξεβρακώτων.

Εὐπνὰ, μουφλούζα λεβεντιά καὶ ψωρονεσλαία,
καὶ πιᾶσε τὸν 'Ανακριτὴ καὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα.

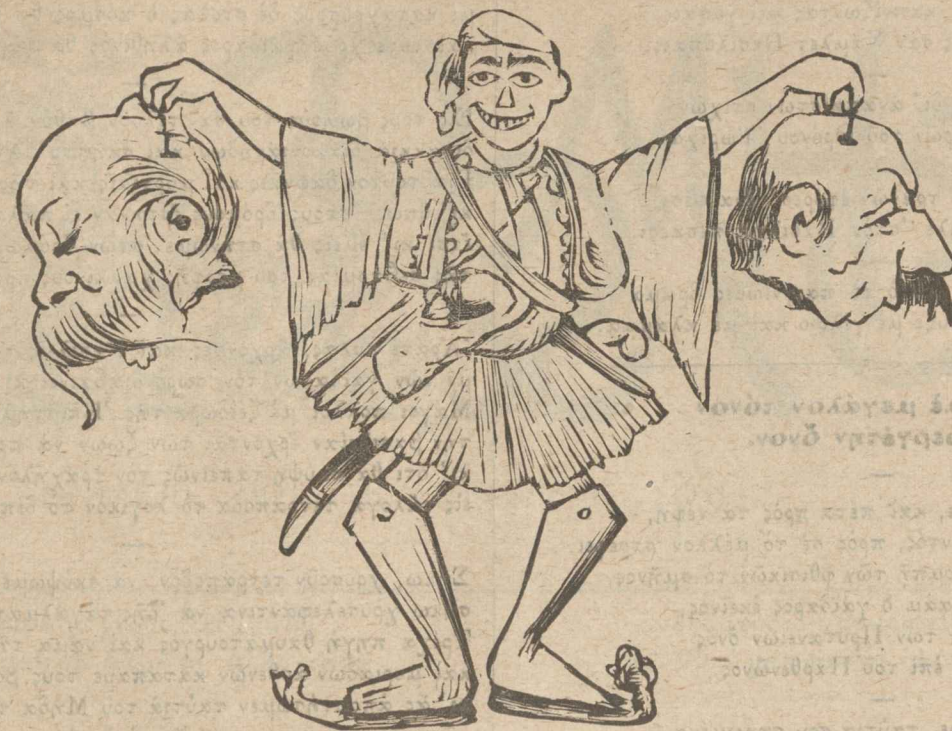
'Ο Παππακυριτσόπουλος πετᾷ 'στὸ πανηγύρι
καὶ γελαστός μᾶς εὐλογεῖ μετὰ τοῦ Ξεροτύρη.

'Εμπρός... 'στὴ ράχη ντοουλαμά, 'στὸν ὦμο τὸ τουφέκι,
καὶ 'στὴν βαλβιδ' ἀφήσετε τὸν Λόρδο μας νὰ στέκῃ.

'Ισως κι' ἐκεῖνος ἀπ' αὐτὴν νὰ κατεβῇ μιὰ 'μέρα
κι' ἐλθῇ μ' ἐμᾶς γιὰ πρὶ πολλῇ τῶν δανειστῶν φοβέρᾳ.

Λὲν τῶν κομμάτων τῶν πολλῶν οἱ πρῶτοι καπετάνιοι
πῶς ἔχουν τόσα θαύματα γιὰ τὴ ληστεία κάνει.

Κι' ὅλοι ζητοῦν θυμίαμα, στεφάνους κι' ἀφιέρωμα,
ποῦ τῆς ληστείας ἔκαμαν τὰ μούτρα γιὰ σιδέρωμα.

Κι' ἐκεῖ ποῦ σκυλοτρῶγονται οἱ πρῶτοι μὲ τοὺς πρῶτους
ὁ Φατσουλῆς ὁ λησταρχὸς τοὺς πιάνει αἰγμαλώτους.

Πηλάτα τάποσπάσματα, πηλάτα καὶ τὰ κόμματα,
καὶ κυνηγοῦν τὸν Φατσουλῆ μὲ ληστοφάγα στόματα.

Κι' ὁ σεβαστὸς Διαδόχος εἰς τὸ φτερό σηκώνεται
γιατὶ χωρὶς Κυβέρνησι τὸ κράτος χαντακόνεται.

'Εφ' ὅπλου λόγχῃ, μᾶρς κι' ἐμπρὸς δλόκληρος ἡ πόλις
πρὶν γίνωμε ρεντίκολα τῆς οἰκουμένης ὅλης.

Κι' ὁ Φατσουλῆς σὺν ἀετὸς ἐστέκετο 'ψηλὰ
καὶ μ' ὅλους τοὺς Φραγκορωμῆους δὲν παύει νὰ γελά.

'Ορὲ Χαζογιαννάκηδες, τοὺς 'φώναξε, ποῦ πᾶτε;
ἐγὼ δὲν θανατόνομαι καὶ κουτουροῦ κτυπάτε.

Καὶ πατριώτας νηστικούς ἐγῆλα καὶ χορτάτους
κι' ἔδεσε χειροπόδαρά τοὺς ἀρχηγούς τοῦ κράτους.

Κι' ἐκεῖνοι ποῦ 'θανάτωσαν τοῦ τόπου τὴν ληστεία
ἄσε μας, λὲν τοῦ Φατσουλῆ, νὰ πάρῃς ἀμνηστεία.

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐφώνησε «'μπροστά μου γονατίσετε...
σεῖς ἀμνηστεῖαν ἀπὸ 'μᾶς ἀνάγκη νὰ ζητήσετε».

Τοῦ κακού, 'βούλωσε ταῦτιά 'στὰ τόσα παρακάλια των
καὶ μὲ τὸ γιγατάνι του χωρίζει τὰ κεφάλια των.

'Ὁ θέαμα σπαρκακτικόν... ὁ δυστυχὴς 'Ελλάς !...
τὸ πόβερο Κουβέρνο σου δὲν θᾶχῃ κεφαλὰς.

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐκύτταξε κομμένους κι' ἀκεφάλους
τοὺς Τσελιγκάδες τῆς Βουλῆς καὶ πρῶτους παπαγάλους.

Καὶ τὰ κεφάλια 'σήκωσε τῶν πρῶτων τὰ βαρεῖα
κι' ἕνα πρὸς ἕνα τᾶβαλε σὲ μιὰ ζυγαριά.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ κουνήματα τῆς ζυγαρίας του τόσα
εὐρήκε μαθηματικῶς πῶς τᾶχουν τετρακόσια.

Κι' ἡ κεφαλὴ τοῦ Θεωδωρῆ εὐρέθη βαρυτέρα
γιατ' εἶχε μέσα Βόρειον τῆς Κηφισοῦς αἶρα.

Καὶ τότε πιὰ κατάκαρδα ὁ μπόγγας ἐλυπήθη
κι' ὡς ὁ Τελώνης ἔδερε τὰ μισὰ τοῦ στήθους.

Κι' ἔλεγε «τώρα 'χάσαμε ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια...
κρίμα ποῦ 'πῆγα κι' ἐσέφα τέτοια σοφὰ κεφάλια».

Καὶ μιὰ κομμένη κεφαλὴ κι' ἀπὸ τῆς ἄλλαις χώρις
'στὸν δῆμιόν της ἔφερε μεγάλη στενοχώρια.

Καὶ θέλωντας τὸν Φατσουλῆ νὰ τὸν παραλυπήσῃ
τοῦ 'φώναξε πῶς ἡ πατρίς προάσσεται νὰ ζήτῃ.

Κι' ὁ λησταρχὸς τῆς ἔλεγε ἀλοπῆσου με καὶ πάψε»
κι' ἐβούρκωναν τὰ μὰ τῆς τουᾶπὸ τὸ κλάψε κλάψε.

Κι' ἐξηκολούθ' ἡ κεφαλὴ νὰ λήθῃ τοῦ Σωτῆρα
γιὰ τὸν Βοσσερ, γιὰ τὸν Λεξέν, καὶ γιὰ τὴ Μαύρη Μαῖρα.

Καὶ λόγους ἐξεστοίμει ρητορικῆς ραγδαίας
γιὰ πίνακας ἐισαγωγῆς κι' ἐξαγωγῆς σπουδαίας.

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐκύτταξε τοὺς πίνακας μὲ τρόμον
κι' ἐβόλεν ἐπὶ πίνακος τὰς χάρας τῶν Προδρόμων.

Καὶ τὰς προσέφερε θογγῶν 'στὸν Περικλῆ τὸν Βλάμη,
'Ἡρωδιὰ ἀρσενικὴν μὲ μπράτσο σὺν καλὰμνι.

Κι' εκείνος αποσιγάρα καπνίζοντας και γόπαις
ἐρέμβαζε 'στὰς κεφαλὰς σὰν Χάμλετ Βασιλόπαις.

Κι' ἐθρήνει γοερώτατα δι' ἀναπαίστων στίχων
τὰς κεφαλὰς τῶν σοβαρῶν τοῦ Θρόνου Ὑωρίχων.

Και 'στὰ κεφάλια τῶν τρανῶν ἐφόρεσ' ἕνα φέσι
κι' ἐπὶ συστάσει τᾶσταιλε 'στὸν Βασιλεῖα πεσκέσι.

Και τότε 'τέλειωσε κι' αὐτὸ τὸ παιγνιδεὺς δρᾶμα
καὶ μπιζ ὁ κόσμος ἔσκουζε μὲ γέλοιο καὶ μὲ κλάμμα.

Ῥυμος μὲ μεγάλον τόνον εἰς τὸν εὐεργέτην ὄνον.

Σήκω, καυμένη γαῖδαρε, καὶ πέτα πρὸς τὰ νέφη,
πρὸς σέ ἡ δόξα τοῦ παντός, πρὸς σέ τὸ μέλλον στρέφει.
Δεῦτε πρὸς τοῦτον ἐν πομπῇ τῶν φθισικῶν τὸ σμῆνος,
δὲν εἶναι πᾶς τοῦ Βασιλεῖα ὁ γαῖδαρος ἐκεῖνος,
οὐδ' ἡ μεγάλη κι' ἱερὰ τῶν Πρωτανείων ὄνος
ἡ φέρουσα τὰ μάρμαρα ἐπὶ τοῦ Περθεωνός.

Βάστα, καυμένη γαῖδαρε, ταῦτιά σου σηκωμένα,
ἀθανασία τοῦ λοιποῦ καὶ θρίαμβος γιὰ σένα,
ὡς στίγμα δὲ τῆς ράτσας σου θὰ βλέπης κι' ἀτιμίαν
κι' αὐτὸν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ τὸν ὄνον τὸν γιγάντειον,
ὅστις εἰσέρχεται θρῆσος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν
κι' ἀνασκευάζει προπετῶς τὸν Ἑγελον καὶ Κάντιον.

Δὲν εἶσαι πλέον, γαῖδαρε, ὁ Λούκιος κι' ὁ Μέντιος,
ὁ ψάλτης ὁ πλανόδιος, ὁ σοβαρὸς βλακέντιος,
ὁ τύπος τῆς ὑπομονῆς κι' ὁ πρῶτος πεισματάρης,
μηδὲ θὰ παίξης πρόσωπον ποιητικοῦ Πηγάσου,
σύ καὶ πεζῶν καὶ ποιητῶν θὰ γίνης καββαλάρης
καὶ πάντ' ἀκαβαλλίκευτος θὰ κάθῃσαι 'στ' αὐγὰ σου.

Θὰ λείψουν πλέον τὰ ντέ ντέ, τὸ χόρτο, τὸ γρασιδί,
τὰ δικάκοπα φορτώματα, τὸ διαρκὲς βρισίδι,
ἡ τόση περιφρόνησις τοῦ κόσμου 'στὸν σμά σου
καὶ τὸ γερὸ μπαγλάρωμα 'στὸ κάθε γκάρισμά σου,
οὐδ' ἔλλω; δὲν θὰ φαίνεσαι καὶ δούλος καὶ Παρίας
ἐμπρὸς εἰς ἄνδρας θηλυκοὺς κι' ἄρσενικὰς κυρίας.

Θὰ κάθῃσαι καμαρωτὸς 'στὴν κουνητὴ πολτρόνα μας
κι' ὅταν γαῖδαρους μᾶς καλοῦν τιμὴ μας καὶ κορῶνα μας ..
γιὰ σέ θὰ γίνῃ 'γρήγορα κι' ἡ σάλα μας ἀχοῦρι,
ἂν δὲ κανένας ἄνθρωπον τολμήσῃ νὰ σέ 'πῇ,
θὰ κοκκινίξῃ παρευθὺς ἡ σοβαρὰ σου μούρη
καὶ κάτω τὴν κεφαλὰ σου θὰ σκύβῃς μὲ 'ντροπή.

Μηδὲ καπίστρι, γαῖδαρε, μηδὲ βαρὺ σαμάρι,
πόζα πολλὴ καὶ κόρδωμα κι' ἀληθινὸ καμάρι,
ἀπ' ὅλους χάδια μπόλικο καὶ τόσα κοπλιμένα
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς ἀτέλειωτη γαῖδουρινὴ κουβέντα,
θ' ἀνάβῃ δὲ καθένας μας τὸ κλεφτοφάναρό του
καὶ θὰ γυρεύῃ γαῖδαρο ν' ἀρμείξῃ τὸν ὄρρό του.

Μὲ τοῦ γαῖδαρου τὸν ὄρρον ἡ φθίσις θὰ γιγαντεύεται,
ἀνέλπιστος ἀνάστασις 'στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα...
ὡς νέος τις Ἀσκληπιὸς πᾶς ὄνος θὰ λατρεύεται
κι' ὅλοι θὰ θύουν πρὸς αὐτὸν παχὺν ἀλεκτρυόνα,

μὲ καταχρύσους δὲ στολὰς ὁ κόσμος θὰ τὸν ντύνῃ
καὶ τότε χρυσογαῖδαρος ἀληθινὸς θὰ γίνῃ.

Εἰς τοὺς βωμοὺς τοῦ θὰ τελοῦν βχθὺν λατρείας φόρον
δισάκκια διγκονιάρηδων καὶ σκῆπτρ' Αὐτοκρατόρων.
Γιὰ τοῦτον δάφναις καὶ μυρτιαῖς καὶ τῆς ἐλῆας κλωνάρια,
κι' ὅπως 'στοὺς δρόμους ἔστηναν οἱ πάλαι τὰς Ἑρμᾶς,
ἔτσι κι' ἐμεῖς θὰ στήνωμε 'στῶν δρόμων τάγκωνάρια
τῆς σεβασμίας τοῦ μορφῆς χαλκίνοῦς προτομάς.

Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, καὶ Βασιλεῖς τοῦ κόσμου,
μὲ τῶν γαϊδάρων τὸν σωρὸ διαβρίνει κι' ὁ 'δικός μου.
Μάγοι πολλοὶ μὲ ζεῖδωρα τῆς Ἐπιστήμης δῶρα
τὴν βασιλείαν ἔρχονται τῶν ζῶων νὰ προείπουν
κι' ὅτι θὰ σκύψῃ ταπεινῶς τὸν τράχηλόν του τώρα
εἰς τάλογα τετράποδα τὸ λογικὸν τὸ δίπουν.

Σήκω, χρυσοῦν τετράποδον, νὰ σκύψωμε 'μπροστά σου,
σήκω χρυσελεφάντινα νὰ 'ῶς τὰγάλματά σου.
Τρέχα πηγὴ θυματοουργὸς καὶ νάμα τῆς ὑγείας
καὶ μυριάδων ἀσθενῶν κατάπαυε τοὺς βόγγους,
κι' ἄς ἀποκτήσωμεν ταῦτιά τοῦ Μήδα τῆς Φρυγίας
τῆς μαγικῆς σου μουσικῆς ν' ἀκούωμεν τοὺς φθόγγους.

Ὡς τῶρ' ἀηδονόστομε τῶν λογικῶν τὸ γένος
ὅταν μὲ πάθος ἐψάλες ἐρωτοκυπημένος
ἀφιλομούσως ἔσκωπτε τὴν λιγυράν φωνὴν σου,
μὰ σύ φανοῦ μακρόθυμος 'στὸν ἄμουσόν μας τρόπον,
καὶ δῶσε μας μὲ τὸν ὄρρον καὶ τὴν ὑπομονὴν σου
ν' ἀντέχωμεν εἰς ὀγκηθμούς πατριωτῶν ἀνθρώπων.

Θὰ σαλπισθῇ 'στὰ πέρατα καὶ πέραν τῶν Γαδεῖρων
νέα λατρεία μυστικὴ καθὼς ἡ τῶν Καθεῖρων,
καὶ κόσμου κέντρον θὰ γενῇ καὶ τὸ Γαῖδουρονῆσι,
ποῦ τοῦ γιγαντοῦ τοῦ θῆρεος τὴν γῆν νὰ προσκυνήσῃ.
ἐκεῖνος δὲ θὰ λέγεται τῆς εὐγενείας κρέμα
ποῦ φέρει μὲς 'στὰς φλέβας τοῦ γαῖδαρου σφύζον αἷμα.

Κᾶν ποὺ ἐνδιαφέρει τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντος τῶν ἔξω τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα Ρωμηοῦ ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέλος πάντων νὰ καὶ μία πρακτικὴ Ἀκαδημία.

Ἀκαδημία Πειραιῶς, ἐπιτυχὴς ἰδέα,
ἐμπορικὴ καὶ τεχνικὴ τὰ μάλιστα σπουδαία...
ἡ πρόσδος ἡ λαϊκὴ ἀρχὴ τῆς καὶ σκοπὸς
κι' ἐτέλεσαν ἐγκαίνια εἰς ταύτην εὐπρεπῶς
Ρεσινας ὁδημοφιλῆς ἐργάζεται μὲ πόνον
γι' αὐτὴν τὴν Πανελληνίον καὶ πάνδημον Σχολὴν,
καὶ δύο νέοι κάλλιστοι ἐκ τῶν ἐπιστημόνων,
Γεράκης καὶ Ρουσσοπούλος, πρὸς δόξαν τῶν πολλῶν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.